

Arrest

nr. 342 620 van 10 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 oktober 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 november 2025 met referthenummer 133588.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omwille van volgende redenen van openbare orde:

Op 05.11.2015 kwam u aan in België en op 16.11.2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 21.11.2016 heeft het Commissariaat-Generaal voor de

Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Ten gevolge van deze beslissing bent u in het bezit van een K-kaart geldig tot 20.12.2031.

Op 22.05.2023 werd u door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel 3 jaar voor 20 maanden, omwille van het benaderen van een minderjarige voor seksuele doeleinden (meermaals), aantasting van de seksuele integriteit ten aanzien van een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar (meermaals) en cyberlokking (meermaals). U kreeg de volgende probatievoorwaarden opgelegd: geen strafbare feiten plegen en van algemeen goed gedrag zijn, een vast adres hebben, gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en aan die van de justitieassistent, vast werk vinden en behouden en in het algemeen overleg met de justitieassistent alle opleidingen/leerprojecten te volgen die noodzakelijk worden geacht. Op basis van deze informatie werd door DVZ op 15.01.2024 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus werd u op 07.10.2024 door het CGVS uitgenodigd voor een gehoor teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. Het CGVS heeft vervolgens op 19.12.2024 uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 23.12.2024. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 2 1, c), van de wet van 15 december 1980. Het CGVS is van oordeel dat u kan worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U ging op 22.01.2025 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in beroep tegen deze beslissing. Het beroep werd op 11.07.2025 verworpen door de RVV. Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1 §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht kan beëindigen in toepassing van artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder andere rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of het ontbreken van banden met uw land van herkomst, uw leeftijd en met de eventuele gevolgen voor uw familieleden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

Dienaangaande stellen we vast dat u op 05.11.2015 – met andere woorden iets minder dan 10 jaar geleden – op 25-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België steeds in Afghanistan heeft gewoond, dat u er tewerkgesteld was en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. Tevens woonden, volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor bij de DVZ op 09.01.2016, uw moeder, broer en twee zussen in Afghanistan. De loutere vaststelling dat u thans iets minder dan 10 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich dan ook onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 04.08.2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlagen: een attest van gezinssamenstelling, uw huwelijksakte, de identiteitsdocumenten van uw echtgenote en kinderen, een attest van inburgering (2019), verschillende deelcertificaten met betrekking tot de opleiding Nederlands voor anderstaligen (2019-2021), een getuigschrift van de beroepsopleiding vloerder tegelzetter (2020-2021), uw arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij D-G. (...) opgesteld op 23.05.2025, een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij S.T. (...) voor de periode 07.07.2017-31.08.2017 en diverse loonbrieven voor de periode 07.07.2017-31.08.2017 en 19.07.2018 – 31.08.2018, een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij A.B.N. (...) BVBA voor 13.09.2021 – 13.02.2022 en diverse loonbrieven voor de periode 11.02.2022 - 28.02.2022, uw individuele rekening voor de periode van 26.09.2022 – 12.11.2022, een attest van tewerkstelling bij A.C. (...) NV van 17.05.2024 – 30.05.2025, een medisch attest opgesteld op 13.08.2025 en een uitnodiging voor een scan op 26.09.2025, het multidisciplinair onderzoeksverslag van uw minderjarige dochter opgesteld op 18.12.2024,

diverse facturen van logopedie praktijk 'Zeg Het Maar' met betrekking tot uw minderjarige dochter en diverse brieven van uw kinderen, uw werkgever, collega's en vrienden.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent. DVZ stelt vast dat u inderdaad een cursus Nederlands voor anderstaligen gevolgd heeft. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u lessen Nederlands heeft gevolgd is onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving te getuigen. Verder verklaarde u dat u een beroepsopleiding volgde en dat u op heden tewerkgesteld bent in de bouwsector. U brengt uw arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij D-G. (...), opgesteld op 23.05.2025. In het hoorrecht verklaarde u sinds 2020 ononderbroken tewerkgesteld, op de periode die u in de gevangenis doorbracht na. U brengt een bewijs aan voor uw tewerkstelling tussen 07-07.2017-31.08.2017, 19-07.2018-31.08.2018, 13.09.2021-28.02.2022, 26.09.2022-12.11.2022 en van 17.05.2025 tot heden. Op basis van deze bewijsstukken kan worden afgeleid dat u sinds uw aankomst in België, iets minder dan tien jaar geleden, in totaal ongeveer vijftien maanden effectief heeft gewerkt. Een tewerkstellingsduur van vijftien maanden wordt niet beschouwd als een voldoende indicatie van integratie dat het nemen van deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Daarnaast maakt het vinden en behouden van werk deel uit van de probatievoorwaarden die u zijn opgelegd bij het vonnis van 22 mei 2023. Uw huidige tewerkstelling kan dan ook enkel worden beschouwd als een verplichting die u dient na te leven. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van een taalcursus en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van iets minder dan 10 jaar een officiële landstaal leerde, een en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam.

Bovendien heeft u het merendeel van uw leven in Afghanistan doorgebracht, groeide u er op, was u er tewerkgesteld en is de officiële landstaal uw moedertaal. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst. In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst de DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij de DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat de DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 22.05.2023 werd u door de correctionele rechtbank Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel 3 jaar voor 20 maanden, omwille van het benaderen van een minderjarige voor seksuele doeleinden (meermaals), aantasting van de seksuele integriteit ten aanzien van een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar (meermaals) en cyberlokking (meermaals).

Uit het vonnis van 22.05.2023 blijkt dat u op 18.12.2022 door de politiediensten op heterdaad werd betrapt terwijl zich op de achterbank van uw voertuig een kind van 13 bevond, geknield tussen uw benen. Toen zij de agenten opmerkte, kwam zij overeind en knoopte onmiddellijk haar broek dicht. Tijdens de fouillering werden condooms en erectiepillen aangetroffen. Uit de netwerkzoeking van uw gsm blijkt dat u haar enkele dagen voordien berichtte dat haar buskaart nog in uw voertuig lag, waaruit blijkt dat er reeds eerder contact en ontmoetingen hadden plaatsgevonden. Bovendien vond de politie foto's op uw gsm waar u kust met het slachtoffer.

U nam via Instagram contact op met het slachtoffer en deed u voor als een 25-jarige man, terwijl u op het moment van de feiten 31 jaar oud was. U nam zelf het initiatief om af te spreken. Op het moment van de feiten was u bovendien vader van vijf kinderen, waarvan de oudste slechts drie jaar jonger was dan het slachtoffer. Dat het contact met het oog op seksuele doeleinden plaatsvond, blijkt uit de erectiepillen en condooms die bij uw fouillering werden aangetroffen. De feiten zijn ernstig. In uw handelen blijkt een manifest gebrek aan eerbied voor de seksuele integriteit van minderjarigen. De manier waarop u deze feiten pleegde, wijst op een perverse ingesteldheid. U heeft misbruik gemaakt van de naïviteit van het jonge slachtoffer om aan uw eigen seksuele impulsen te kunnen voldoen, zonder stil te staan bij de gevolgen voor het slachtoffer.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 07.10.2024 verklaarde uw advocaat dat u op het moment van de feiten niet bewust zou zijn geweest van uw verantwoordelijkheid als meerderjarige tegenover een minderjarige. Hoewel culturele factoren volgens het psychiatrisch verslag van Dr. D.V. (...) (16.02.2023) mogelijk een rol spelen, doen deze geen afbreuk aan uw individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde feiten. De rechtbank erkende geen sprake van een onoverwinnelijke dwaling in uw hoofd met betrekking tot de leeftijd van het slachtoffer en wees daarnaast op het feit dat uw eigen dochter slechts drie jaar jonger is dan het slachtoffer.

U gaf aan spijt te hebben van de feiten en u heeft zich in de rechtbank geëxcuseerd. Toen u bij het CGVS werd gevraagd naar de reden van uw spijt, verklaarde u dat uw handelen fout was, dat mensen geen fouten willen maken, maar dat soms dingen gebeuren. Tevens verklaart u dat u nadien geen nieuwe feiten heeft gepleegd. Uit uw verklaring blijkt echter geen enkel empathisch besef voor het slachtoffer en geen inzicht in de gevolgen van uw gedrag. Het psychiatrisch verslag van Dr. D.V. (...) vermeldt dat u veel

verantwoordelijkheid bij het slachtoffer legt. Het feit dat u spijt aangeeft en stelt uw fout niet te zullen herhalen doet geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor een ernstig misdrijf.

Op het moment van de feiten verbleef u reeds zeven jaar in België, uw vijf minderjarige kinderen woonden hier, en uw oudste dochter was slechts drie jaar jonger dan het slachtoffer. U had over voldoende kennis en ervaring moeten beschikken om te begrijpen dat het benaderen van een minderjarige met het oog op seksuele doeleinden volledig onaanvaardbaar is. Dat u dit desondanks deed, getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van minderjarigen, een perverse ingesteldheid, en een duidelijk gebrek aan aanpassing naar de normen en waarden van de Belgische samenleving.

Het is aannemelijk dat u dergelijke feiten in de toekomst opnieuw zou plegen. Uit het vonnis blijkt dat u zelf contact opnam met het slachtoffer, initiatief nam om af te spreken, loog over uw ware identiteit, in het bezit was van condoms en erectiemiddelen die duidelijk bestemd waren voor seksuele doeleinden, en meerdere malen met het 13-jarige slachtoffer heeft afgesproken. Deze gedragingen vormen een duidelijke indicatie van predatorisch gedrag. Dat u sinds uw veroordeling geen nieuwe feiten heeft gepleegd, is mogelijk het gevolg van het besef dat de ordehandhaving uw gedrag nauwlettend volgt. Daarnaast wijzen wij erop dat het uitblijven van nieuwe feiten mede kan worden verklaard doordat u nog steeds gebonden bent aan de probatievoorwaarden, waaronder het verbod om strafbare feiten te plegen en de verplichting om zich van algemeen goed gedrag te bedienen.

Uw handelen vormt een ernstig gevaar voor de openbare orde, aangezien iemand met een dergelijke predatorische ingesteldheid nieuwe slachtoffers kan maken. Het is volstrekt onaanvaardbaar dat u uw gedrag tracht te rechtvaardigen, terwijl de duur van uw verblijf in België en uw verantwoordelijkheid als ouder u uitdrukkelijk hadden moeten leren dat een meerderjarige geen seksuele handelingen mag verrichten met een minderjarige. Uw gedragingen vormen aldus een ernstige bedreiging voor de bescherming van minderjarigen en de samenleving in haar geheel. Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – het vonnis van 22.05.2023, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Uit uw gebrek aan schuldinzicht blijkt een manifest gebrek aan moreel besef, dit toont aan dat u gevaar dat van u uitgaat actueel is. Uw gebrek aan inzicht in de impact van uw daden op het slachtoffer getuigt van een ernstig tekort aan moreel bewustzijn. Dit tekort aan moreel besef bevestigt dat het gevaar dat van u uitgaat nog steeds actueel is. Gelet op dit gebrek aan moreel besef, in samenhang met de ernst en de aard van de door u gepleegde feiten, kan er niet uitgesloten worden dat u niet opnieuw feiten zal plegen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. Derhalve herhalen we dat u op 04.08.2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden al deze elementen aan te brengen. In het kader van deze vragenlijst heeft u verklaard dat uw echtgenote en jullie vijf minderjarige kinderen legaal in België verblijven. U brengt eveneens een attest van gezinssamenstelling aan waaruit blijkt dat jullie samenwonend zijn. Derhalve staat het vast dat u op heden een gezinsleven onderhoudt in België. We wijzen er echter op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familielevens mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien u op 22.05.2023 tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel 3 jaar voor 20 maanden, omwille van het benaderen van een minderjarige voor seksuele doeleinden (meermaals), aantasting van de seksuele integriteit ten aanzien van een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar (meermaals) en cyberlokking (meermaals), worden de familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht.

We wijzen erop dat deze beslissing enkel betrekking heeft op u. Uw echtgenote en minderjarige kinderen beschikken over verblijfsrecht in België. Bovendien wijzen we erop dat u het niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven niet op een andere manier kan worden voortgezet, middels moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in landen waartoe u beiden toegang heeft.

In het hoorrecht verklaarde u dat u België niet kunt verlaten omdat u de kostwinner bent van uw gezin en de enige ouder bent die Nederlands spreekt. Tevens gaf u aan dat uw dochter W. (...) een leerachterstand heeft en begeleiding volgt, en dat u haar altijd naar de afspraken brengt en alle gesprekken met de schoolbegeleiders voert. Uit het multidisciplinair onderzoeksverslag van uw dochter blijkt echter dat het in werkelijkheid uw echtgenote is die aanwezig is bij de afspraken. Daarnaast wordt in het verslag vermeld dat de communicatie met de school vaak verloopt via de oudere zus of tijdens het overleg met de brugfiguur. Er

wordt niet ontkend dat u een wezenlijke rol vervult binnen uw gezinsleven, en dat de genomen beslissing onmiskenbaar gepaard gaat met een zekere mate van hardheid. Niettemin kan dit element niet worden beschouwd als voldoende zwaarwegend om uw verblijf in België te rechtvaardigen, noch om het nemen van deze beslissingen te verhinderen. We benadrukken bovendien dat de aanwezigheid van uw gezinsleden in België u er niet van heeft weerhouden ernstige feiten van openbare orde te plegen. U heeft zich schuldig gemaakt aan ernstige feiten jegens een minderjarig kind, terwijl u zelf minderjarige kinderen in België heeft. DVZ stelt vast dat u veroordeeld bent voor ernstige feiten. De aanwezigheid van uw gezinsleden, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, vormt geen grond om uw verblijfsrecht te handhaven. U wordt beschouwd als een manifest gevaar voor de openbare orde. DVZ benadrukt voorts dat eventuele nadelige gevolgen van deze beslissing voor uzelf en voor uw familieleden volledig het gevolg zijn van uw eigen handelen, waarvoor u de volle verantwoordelijkheid draagt. Artikel 8, tweede lid, van het EVRM staat toe om in uw hoofde te oordelen dat een inmenging in uw gezinsleven zich opdringt door het gevaar voor de openbare orde dat u vormt. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 8 EVRM. Tot slot verklaarde u dat u in België nog een schoonfamilie heeft. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie merken wij op dat u tijdens het hoorrecht heeft verklaard maag- en darmproblemen te hebben en binnenkort een neusoperatie te zullen ondergaan. U heeft een medisch attest van 13.08.2025 voorgelegd, waaruit blijkt dat u gedurende tien dagen een orale antibioticatherapie dient te volgen, evenals een uitnodiging voor een medische scan op 26.09.2025 in het AZ Oostende. Uit deze documenten blijkt echter niet dat er sprake is van actuele medische omstandigheden die u op dit ogenblik in de onmogelijkheid zouden stellen om te reizen.

Overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan, indien nodig, de termijn om het grondgebied te verlaten worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien u om medische redenen tijdelijk niet kan worden verwijderd, rust op u de verantwoordelijkheid om de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan tijdig op de hoogte te brengen en actuele medische bewijsstukken te bezorgen.

Derhalve stelt de Dienst Vreemdelingenzaken vast dat er op heden geen informatie voorhanden is waaruit blijkt dat u momenteel lijdt aan medische aandoeningen die het nemen of uitvoeren van deze beslissingen zouden belemmeren, noch dat u onder medische behandeling staat die niet toegankelijk of niet beschikbaar zou zijn in Afghanistan.

Derhalve zijn er geen medische beletfels voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 20.07.2023 uw subsidiaire beschermingsstatus heeft ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat uw individuele omstandigheden een beletsel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan. DVZ wijst er immers op dat u een volwassen man bent en dat u het merendeel van uw leven in Afghanistan heeft doorgebracht, dat een van de officiële landstalen uw moedertaal is en dat u opgegroeid bent en tewerkgesteld was in Afghanistan. Bovendien heeft u reeds eerder blij gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te

reizen. Tot slot heeft u doorheen uw verblijf in België mogelijks financiële middelen gespaard die uw hervestiging kunnen faciliteren. Derhalve kan worden gesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

DVZ herhaalt bovendien dat u geen actueel medisch element heeft voorgelegd waaruit blijkt dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan of dat u niet zou kunnen reizen. In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

DVZ herhaalt tot slot dat er op 04.08.2025 en vragenlijst in het kader van het hoorrecht werd verstuurd. In het kader van deze vragenlijst heeft u verklaard dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille uw leven in België en het belang van uw kinderen. Deze verklaringen nopen niet tot een wijziging van het advies van het CGVS en de RVV. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd. DVZ herhaalt immers dat u op 22.05.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel 3 jaar voor 20 maanden, omwille van het benaderen van een minderjarige voor seksuele doeleinden (meermaals), aantasting van de seksuele integriteit ten aanzien van een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar (meermaals) en cyberlokking (meermaals).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 23 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"II.1.1. Verzoekende partij is van mening dat de beslissing tot beëindiging van verblijf, zowel in strijd is met artikel 21 j° 23 VW, artikel 8 EVRM evenals de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij en gaat er ten onrechte van uit dat het gevaar dat er van de verzoekende partij uitgaat actueel zou zijn.

Zo stellen de artikelen 21 en 23 Vreemdelingenwet:

(...)

En:

(...)

II.1.2. Omtrent het actueel gevaar dat er van de verzoekende partij nog uitgaat, citeert de thans bestreden beslissing zeer selectief uit het correctioneel vonnis en psychiatrisch verslag. Zo staat er bijvoorbeeld ook te lezen in het vonnis:

[...]

Verzoekende partij had tot aan het vonnis een blanco strafblad, er is geen sprake van een onderliggende seksuele problematiek en de verzoekende partij kreeg voorwaarden opgelegd, gekoppeld aan een uitstel van tenuitvoerlegging van de straf die hem ervan moeten weerhouden in de toekomst gelijkaardige feiten of andere misdrijven te plegen.

Dat zij de voorwaarden nauwgezet naleeft wordt niet betwist.

De bestreden beslissing gaat hier volledig aan voorbij en stelt:

(...)

Het klopt dat de verwerende partij over enige discretionaire bevoegdheid beschikt bij de uitoefening van de haar geboden mogelijkheid conform artikel 21 j° 23 Vreemdelingenwet.

Dit kan echter geen vrijgeleide zijn om het zorgvuldigheidsbeginsel buiten spel te zetten. Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat de overheid bij het nemen van een besluit alle relevante feiten en belangen zorgvuldig moet verzamelen en afwegen. Dit geldt zowel voor de voorbereiding van het besluit (formeel zorgvuldigheidsbeginsel) als voor de inhoud ervan (materieel zorgvuldigheidsbeginsel). In casu wordt geen rekening gehouden met het feit dat de correctionele rechter zelf meende dat probatievoorwaarden de verzoekende partij ervan zouden weerhouden om nieuwe feiten te plegen en dat deze voorwaarden door haar strikt nageleefd worden.

Nochtans kan niet worden ontkend dat dit relevant is bij de inschatting van de actualiteit van het gevaar dat van de verzoekende partij zou kunnen uitgaan.

Om deze reden is de thans bestreden beslissing reeds onherroepelijk gevestigd.

II.1.3. Bovendien stelt artikel 23, §2 Vreemdelingenwet dat de beslissing moet rekening houden met de gevolgen voor de familieleden van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing stelt daarentegen in eerste instantie dit niet te moeten doen, gelet op het correctioneel vonnis, alvorens er enige afweging wordt gemaakt:

(...)

Nochtans moet verwerende partij, vooraleer zij een beslissing neemt die mogelijks artikel 8 EVRM schendt, ook specifiek rekening houden met het hoger belang van het kind (<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/ehrm-benadrukt-hoger-belang-van-het-kind-bij-belangenafweging-artikel-8-evrm>).

Het EHRM verduidelijkte dit onder meer in haar arrest Cf. CEDH, Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 du 3 oktober 2014:

Quatrièmement, la Cour considère qu'une autre caractéristique importante de l'espèce réside dans les conséquences que peut avoir pour les trois enfants de la requérante la décision des autorités néerlandaises. Elle observe que, dans la mise en balance des intérêts en jeu, il y a lieu de prendre en compte l'intérêt supérieur des enfants (paragraphe 109 ci-dessus). Sur ce point particulier, elle rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. C'est ainsi que dans les affaires de regroupement familial la Cour attache une attention particulière à la situation des mineurs concernés, en particulier à leur âge, à leur situation dans le ou les pays en cause et à leur degré de dépendance à l'égard de leurs parents (Tuquabo-Tekle et autres, précité, § 44).

119. Notant que la requérante prend soin des enfants au quotidien, la Cour constate qu'il est à l'évidence dans leur intérêt que l'on ne bouleverse pas leur vie actuelle en contraignant leur mère à quitter les Pays-Bas pour retourner au Surinam ou en provoquant par leur séparation un chamboulement de leur relation avec elle. À cet égard, la Cour observe que le mari de la requérante subvient aux besoins de la famille en occupant à temps plein un emploi où les horaires de travail sont parfois décalés, de sorte qu'il est absent du domicile certains soirs. C'est principalement la requérante, en tant que mère au foyer, qui s'occupe des enfants au quotidien. Ceux-ci sont profondément enracinés aux Pays-Bas, pays dont ils ont – comme leur père – la nationalité. Les éléments du dossier ne révèlent aucun lien direct entre eux et le Surinam, pays où ils ne sont jamais allés.

120. Lorsqu'elles ont examiné la question de savoir s'il y avait des obstacles insurmontables à ce que la requérante et sa famille s'installent au Surinam, les autorités internes ont tenu compte dans une certaine mesure de la situation des enfants (paragraphe 23 (2.19 et 2.21), 28 et 34 (2.4.5) ci-dessus). La Cour estime toutefois qu'elles sont restées en deçà de ce que l'on pouvait attendre d'elles à cet égard. Elle rappelle que, pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement (paragraphe 109 ci-dessus). Or elle n'est pas convaincue que les autorités internes aient dans le cas présent concrètement pris en compte et évalué les éléments pertinents à cet égard. Force lui est donc de conclure qu'elles n'ont pas attaché un poids suffisant à l'intérêt supérieur des enfants de la requérante lorsqu'elles ont décidé de rejeter la demande de permis de séjour introduite par celle-ci. »

In de bovenvermelde motivering kan althans niet gelezen worden dat het hoger belang van het kind zou primeren, integendeel, dat wordt gewoon aan de kant geschoven.

II.1.4. De beslissing stelt verder:

(...)

Nochtans stelde de RvV reeds (RvV nr. 261 780 dd. 7 oktober 2021):

In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

Ook het reizen naar niet nader bepaalde "derde" landen is stereotyp, a fortiori omdat de kinderen geen vluchtelingen zijn en dus niet over een Belgische reistitel beschikken.

De Afghaanse ambassade in Brussel kan immers geen paspoorten meer uitreiken.

Zie ook website Kruispuntmigratie (<https://www.vreemdelingenrecht.be/dossiers/afghanistan>):

Mededeling Afghaanse ministerie van buitenlandse zaken Sinds 30-7-2024 zal het ministerie van buitenlandse zaken van Afghanistan (IEA-MoFA) geen verantwoordelijkheid meer nemen voor de consulaire diensten die door een aantal buitenlandse posten worden geleverd. Het gaat onder andere om consulaire diensten inzake akten, de uitgifte van paspoorten, het vernieuwen van paspoorten en het plaatsen van visumstickers. Afghanen die in het buitenland verblijven kunnen voor deze diensten niet meer terecht in volgende posten: Londen, België, Berlijn, Bonn, Zwitserland, Oostenrijk, Frankrijk, Italië, Griekenland, Polen, Zweden, Noorwegen, Canada en Australië. We onderzoeken dit verder en bij meer informatie actualiseren we dit dossier.

II.1.5. In ondergeschikte orde minimaliseert de bestreden beslissing de rol die de verzoekende partij speelt in de opvoeding van zijn kinderen:

(...)

Opnieuw betreft dit een zeer eenzijdige lezing van de aangebrachte stukken.

De verzoekende partij speelt immers wel degelijk ook een belangrijke rol bij de afspraken aangaande W. (...), zie overgemaakt verslag:

(...)

En:

(...)

De motivering gaat bovendien alle kanten uit, want er wordt gesteld dat de wezenlijke rol die verzoekende partij vervult in zijn gezinsleven niet wordt ontkend.

Over de brieven van de minderjarige kinderen zelf wordt er met geen woord gerept, precies alsof de stem van het kind zelf geen rol speelt:

(...)

En:

(...)

En:

(...)

II.1.6. Aldus werden zowel de artikelen 21 j° 23 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting alsook het zorgvuldigheidsbeginsel manifest geschonden.

De bestreden beslissing is aldus onherroepelijk gevestigd."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.5. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het hoger belang van haar minderjarige kinderen, dat de verwerende partij nochtans, vooraleer zij een beslissing neemt die mogelijk artikel 8 van het EVRM schendt, ook specifiek rekening moet houden met het hoger belang van het kind en dat over de brieven van de minderjarige kinderen zelf met geen woord wordt gerept.

2.6. Waar minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dient in het kader van de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist, het hoger belang van deze kinderen in overweging te worden genomen. Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

2.7. Uit de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt: *“Op 04.08.2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlagen: een attest van gezinssamenstelling, uw huwelijksakte, de identiteitsdocumenten van uw echtgenote en kinderen, een attest van inburgering (2019), verschillende deelcertificaten met betrekking tot de opleiding Nederlands voor anderstaligen (2019-2021), een getuigschrift van de beroepsopleiding vloerdertegelzetter (2020-2021), uw arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij D-G. (...) opgesteld op 23.05.2025, een*

arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij S.T. (...) voor de periode 07.07.2017-31.08.2017 en diverse loonbrieven voor de periode 07.07.2017-31-08.2017 en 19.07.2018 – 31.08.2018, een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij A.B.N. (...) BVBA voor 13.09.2021 – 13.02.2022 en diverse loonbrieven voor de periode 11.02.2022 - 28.02.2022, uw individuele rekening voor de periode van 26.09.2022 – 12.11.2022, een attest van tewerkstelling bij A.C. (...) NV van 17.05.2024 – 30.05.2025, een medisch attest opgesteld op 13.08.2025 en een uitnodiging voor een scan op 26.09.2025, het multidisciplinair onderzoeksverslag van uw minderjarige dochter opgesteld op 18.12.2024, diverse facturen van logopedie praktijk 'Zeg Het Maar' met betrekking tot uw minderjarige dochter en diverse brieven van uw kinderen, uw werkgever, collega's en vrienden."

Voornoemde vragenlijst en stavingstukken bevinden zich in het administratief dossier (stuk 124). Uit de vragenlijst en de gevoegde stavingstukken blijkt dat de verzoekende partij vijf verblijfsgerechtigde minderjarige kinderen in België heeft, namelijk N.S. (14 jaar), K.S. (12 jaar), O.S. (10 jaar), W.S. (5 jaar) en M.S. (4 jaar) en dat zij voor haar verblijf in de gevangenis altijd bij haar echtgenote en minderjarige kinderen heeft gewoond. Op de vraag waarom zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren, antwoordde de verzoekende partij in de vragenlijst onder meer dat zij de broodwinner is van haar gezin, dat zij erg betrokken is bij elk aspect van het leven van haar kinderen gezien zij de enige ouder is die Nederlands spreekt, dat één van haar dochters, W., leerachterstand heeft en intensieve opvolging, begeleiding en logopedische ondersteuning nodig heeft, dat zij degene is die haar naar alle afspraken brengt en aanwezig is bij elk gesprek bij de begeleiders op school, dat haar kinderen brieven schreven waarom zij haar niet kunnen missen en welke rol zij speelt in hun leven, dat zij smeekt om haar in het belang van haar kinderen het recht te geven om verder te kunnen blijven in België, voor hen te zorgen en hen op te voeden.

In voornoemde brieven van de kinderen van de verzoekende partij kan voorts worden gelezen: *"We willen dat ons papa niet weggaat. Het gaat moeilijk zonder ons papa. Mama kan niet goed Nederlands spreken en het gaat moeilijk als wij op school zijn. Wij houden van ons papa. Hij speelt met ons en zorg(t) voor ons."*, *"Ik wil dat mijn papa altijd bij mij is. Hij is de beste papa ooit. Hij speelt met ons en we maken wandeling samen. Zonder papa gaat niets leuk zijn. Mijn mama kan een beetje Nederlands en ze heeft veel problemen met afspraak maken. Ze kan wel maar met de bus of tram is het moeilijk(er) dan met een auto van papa en als wij op school zijn dan kan ze niet alleen gaan. We houden van ons papa"* en *"Ik wil dat mijn papa niet weggaat. Zonder papa kunnen we ni(e)ks doen. Ik wil dat mijn papa bij mij blijft. Onze papa brengt ons naar de afspraak en naar overal."*

2.8. In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven in het algemeen en over voornoemde verklaringen en de in dat verband voorgelegde stukken gemotiveerd als volgt:

"Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. Derhalve herhalen we dat u op 04.08.2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden al deze elementen aan te brengen. In het kader van deze vragenlijst heeft u verklaard dat uw echtgenote en jullie vijf minderjarige kinderen legaal in België verblijven. U brengt eveneens een attest van gezinssamenstelling aan waaruit blijkt dat jullie samenwonend zijn. Derhalve staat het vast dat u op heden een gezinsleven onderhoudt in België. We wijzen er echter op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familielevens mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien u op 22.05.2023 tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel 3 jaar voor 20 maanden, omwille van het benaderen van een minderjarige voor seksuele doeleinden (meermaals), aantasting van de seksuele integriteit ten aanzien van een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar (meermaals) en cyberlokking (meermaals), worden de familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht.

We wijzen erop dat deze beslissing enkel betrekking heeft op u. Uw echtgenote en minderjarige kinderen beschikken over verblijfsrecht in België. Bovendien wijzen we erop dat u het niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven niet op een andere manier kan worden voortgezet, middels moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in landen waartoe u beiden toegang heeft.

In het hoorrecht verklaarde u dat u België niet kunt verlaten omdat u de kostwinner bent van uw gezin en de enige ouder bent die Nederlands spreekt. Tevens gaf u aan dat uw dochter W. (...) een leerachterstand heeft en begeleiding volgt, en dat u haar altijd naar de afspraken brengt en alle gesprekken met de schoolbegeleiders voert. Uit het multidisciplinair onderzoeksverslag van uw dochter blijkt echter dat het in werkelijkheid uw echtgenote is die aanwezig is bij de afspraken. Daarnaast wordt in het verslag vermeld dat de communicatie met de school vaak verloopt via de oudere zus of tijdens het overleg met de brugfiguur. Er wordt niet ontkend dat u een wezenlijke rol vervult binnen uw gezinsleven, en dat de genomen beslissing onmiskenbaar gepaard gaat met een zekere mate van hardheid. Niettemin kan dit element niet worden beschouwd als voldoende zwaarwegend om uw verblijf in België te rechtvaardigen, noch om het nemen van deze beslissingen te verhinderen. We benadrukken bovendien dat de aanwezigheid van uw gezinsleden in

België u er niet van heeft weerhouden ernstige feiten van openbare orde te plegen. U heeft zich schuldig gemaakt aan ernstige feiten jegens een minderjarig kind, terwijl u zelf minderjarige kinderen in België heeft. DVZ stelt vast dat u veroordeeld bent voor ernstige feiten. De aanwezigheid van uw gezinsleden, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, vormt geen grond om uw verblijfsrecht te handhaven.”

Uit voornoemde motieven van de bestreden beslissing blijkt weliswaar dat de verwerende partij heeft vermeld en niet ontkent of betwist dat de verzoekende partij de broodwinner is van haar gezin en de enige ouder is die Nederlands spreekt en uit de motieven vermeld in punt 2.7. blijkt tevens dat de verwerende partij heeft verwezen naar de brieven van de kinderen van de verzoekende partij, doch blijkt geenszins uit de bovenstaande motieven waarom deze elementen in het kader van het hoger belang van het kind geen elementen zijn die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen of kunnen doorwegen in de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat het onzorgvuldig is om voornoemde elementen niet af te wegen in het kader van het hoger belang van het kind of om niet te verduidelijken waarom de bestreden beslissing, gelet op deze elementen, geen afbreuk doet aan het hoger belang van het kind, te meer nog omdat de verzoekende partij zich in het kader van haar hoorrecht uitdrukkelijk heeft beroepen op het hoger belang van haar kinderen als reden waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Betreffende de verklaring van de verzoekende partij dat zij de enige ouder is die Nederlands spreekt, wijst de Raad er nog ter volledigheid op dat het motief *“Daarnaast wordt in het verslag vermeld dat de communicatie met de school vaak verloopt via de oudere zus of tijdens het overleg met de brugfiguur”* wel relevant is in dit kader daar de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht heeft gesteld dat zij aanwezig is bij elk gesprek bij de begeleiders van school. Echter kan de beoordeling van haar verklaring dat zij de enige ouder is die Nederlands spreekt niet beperkt worden tot de beoordeling van de verklaring dat zij aanwezig is bij gesprekken met de begeleiders van school, te meer gelet op voorgelegde brieven van de kinderen, waarin ook onder meer wordt geduïd op de problemen van de moeder om afspraken te maken gelet op haar gebrekkig Nederlands.

Gelet op de voormelde vaststellingen kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat zij in de bestreden beslissing op gedegen wijze rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij de kostwinner is binnen het gezin en dat zij de enige ouder is die Nederlands spreekt. Uit het louter vermelden van deze elementen in de bestreden beslissing blijkt geenszins op welke wijze de verwerende partij deze in de belangenafweging, waarbij het hoger belang van de minderjarige kinderen moet worden in overweging genomen, heeft betrokken, noch, het weze herhaald, waarom deze elementen in het kader van het hoger belang van het kind geen elementen zijn die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen of kunnen doorwegen in de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Met het betoog dat zij niet ontkent dat de verzoekende partij een wezenlijke rol vervult binnen haar gezinsleven, maar oordeelt dat deze elementen niet zwaarwegend genoeg zijn om haar verblijf te rechtvaardigen, dat zij in deze erop wijst dat de aanwezigheid van de familieleden van de verzoekende partij haar er niet van heeft weerhouden ernstige strafbare feiten te plegen, *nota bene* ten aanzien van een minderjarig kind, dat zij bovendien benadrukt dat eventuele nadelige gevolgen van deze beslissing voor de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen volledig het gevolg zijn van haar eigen handelen, dat zij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gevolgen van de bestreden beslissing voor de gezinsleden van de verzoekende partij, dat zij namelijk overweegt dat er sprake is van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen en echtgenoot, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven niet op een andere manier kan worden uitgeoefend, dat uit het multidisciplinair onderzoeksverslag blijkt dat in werkelijkheid enkel de echtgenote van de verzoekende partij aanwezig is bij de afspraken en dat de communicatie met de school voor het overige verloopt via de oudere zus of tijdens het overleg met de brugfiguur, dat de verzoekende partij een wezenlijk rol speelt binnen het gezinsleven, dat zij desalniettemin beslist dat deze private belangen niet opwegen tegen de bescherming van de openbare orde, rekening houdend met de door de verzoekende partij gepleegde feiten, beperkt de verwerende partij zich in wezen tot het louter herhalen van de motieven van de bestreden beslissing. Zij doet hiermee geenszins afbreuk aan de vaststellingen in punt 2.8. Door louter de motieven van de bestreden beslissing te herhalen, maakt de verwerende partij immers geenszins aannemelijk dat zij op een afdoende en zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij.

Ter verduidelijking wijst de Raad er hier nog op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de wezenlijke rol die de verzoekende partij vervult in het gezin – waar het blijktens het administratief dossier en de door de verzoekende partij aangevoerde elementen gaat om een dagdagelijkse aanwezigheid (behoudens de periode doorgebracht in de gevangenis van 18 december 2022 tot 19 oktober 2023), het brengen van kinderen naar afspraken (met de auto), het spelen met de kinderen, het zorgen voor de kinderen, een inkomen voorzien voor het gezin, de ouder zijn die Nederlands spreekt terwijl de andere ouder niet goed Nederlands spreekt en het maken van afspraken – niettegenstaande het de moeder was die aanwezig was

op de onderzoeken door CAR Stappie vzw (multidisciplinair onderzoek) (waarbij nog moet opgemerkt worden dat de verzoekende partij aanwezig was op het intakegesprek) en niettegenstaande de communicatie met de school vaak verloopt via de oudere zus of tijdens overleg met de brugfiguur, niet opweegt tegen de overwegingen van openbare orde en het nemen van de bestreden beslissing in het licht van het hoger belang van de minderjarige kinderen niet verhindert. Ook uit de motieven dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven niet op een andere manier kan worden beleefd, bijvoorbeeld door middel van moderne communicatiemiddelen dan wel korte bezoeken in landen waartoe zowel de verzoekende partij, haar echtgenote en kinderen toegang zouden hebben, blijkt dit niet, minstens niet afdoende gelet op het feit dat de impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen een belangrijke overweging is. Ook door louter te erkennen dat *“de genomen beslissing onmiskenbaar gepaard gaat met een zekere mate van hardheid”*, geeft de verwerende partij niet aan waarom *in casu* de wezenlijke rol die de verzoekende partij vervult in het gezin, zoals die blijkt uit de stukken van het administratief dossier, niet opweegt tegen de overwegingen van openbare orde en het nemen van de bestreden beslissing in het licht van het hoger belang van de minderjarige kinderen niet verhindert. Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de private belangen van de verzoekende partij worden afgewogen tegen de belangen van de samenleving en besloten wordt dat de private belangen niet opwegen tegen de bescherming van de openbare orde, doch zonder dat blijkt waarom het gezinsleven van de verzoekende partij, meer specifiek in het licht van het hoger belang van haar minderjarige kinderen, niet kan doorwegen. De Raad herhaalt dat uit het louter vermelden van de elementen die het gezins- en privéleven van de verzoekende partij kenmerken en te erkennen dat zij een wezenlijke rol vervult in het leven van haar minderjarige kinderen niet blijkt op welke wijze de verwerende partij de elementen van het gezinsleven met de kinderen – waar het gaat om een dagdagelijkse aanwezigheid, het brengen van kinderen naar afspraken (met de auto), het spelen met de kinderen, het zorgen voor de kinderen, een inkomen voorzien voor het gezin, de ouder zijn die Nederlands spreekt terwijl de andere ouder niet goed Nederlands spreekt en het maken van afspraken – in de belangenafweging heeft betrokken, noch waarom deze elementen in het kader van het hoger belang van het kind geen elementen zijn die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen of kunnen doorwegen in de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verwerende partij stelt dat artikel 23 van de Vreemdelingenwet haar verplicht om rekening te houden met de gevolgen voor de familieleden van de verzoekende partij en dus niet *expressis verbis* voorziet dat over het hoger belang van het kind moet worden gemotiveerd, terwijl hoe dan ook wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing geen maatregel betreffende de minderjarige kinderen van de verzoekende partij betreft en hierbij citeert uit het arrest nr. 179 175 van de Raad van 12 december 2016, merkt de Raad op dat uit de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 4 augustus 2025 via aangetekend schrijven dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzonden naar het laatste adres vermeld in het Rijkregister, werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan kennis heeft teneinde haar situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van haar verblijfsrecht te verhinderen of te beïnvloeden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in het kader van dit hoorrecht heeft aangevoerd dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat zij de broodwinner is van haar gezin, dat zij erg betrokken is bij elk aspect van het leven van haar kinderen gezien zij de enige ouder is die Nederlands spreekt, dat haar kinderen brieven schreven waarom zij haar niet kunnen missen en welke rol zij speelt in hun leven, dat zij smeekt om haar in het belang van haar kinderen het recht te geven om verder te kunnen blijven in België, voor hen te zorgen en hen op te voeden. Het kwam de verwerende partij toe om hiermee – ook in het kader van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM – rekening te houden en hierover te motiveren bij het nemen van de bestreden beslissing. De loutere vaststelling dat artikel 23 van de Vreemdelingenwet niet *expressis verbis* voorziet dat over het hoger belang van het kind moet worden gemotiveerd – waarbij nog moet vastgesteld worden dat bezwaarlijk kan worden betwist dat minderjarige kinderen eveneens ‘familieleden’ zijn zoals bedoeld in voormelde bepaling – of dat de bestreden beslissing geen maatregel betreffende de minderjarige kinderen van de verzoekende partij betreft, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er in dit licht nog op dat het feit dat de bestreden beslissing geen maatregel betreffende de minderjarige kinderen betreft niet verhindert dat de bestreden beslissing een impact heeft op de betrokken kinderen en dat hoewel het hoger belang van het kind niet absoluut is en andere belangen eveneens in overweging dienen te worden genomen, bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind. Waar de verwerende partij in dit verband nog verwijst naar arrest nr. 179 175 van de Raad van 12 december 2016, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest vergeleken kunnen worden met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar de verwerende partij stelt dat in de mate dat de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM voorhoudt nu zij geen afweging zou hebben gemaakt in het licht van het hoger belang van het kind, zij benadrukt dat zij in hoofdorde heeft gemotiveerd: *“DVZ stelt vast dat u veroordeeld bent voor ernstige feiten. De aanwezigheid van uw gezinsleden, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, vormt*

geen grond om uw verblijfsrecht te handhaven. U wordt beschouwd als een manifest gevaar voor de openbare orde. DVZ benadrukt voorts dat eventuele nadelige gevolgen van deze beslissing voor uzelf en voor uw familieleden volledig het gevolg zijn van uw eigen handelen, waarvoor u de volle verantwoordelijkheid draagt. Artikel 8, tweede lid, van het EVRM staat toe om in uw hoofde te oordelen dat een inmenging in uw gezinsleven zich opdringt door het gevaar voor de openbare orde dat u vormt. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 8 EVRM.”, dat dit de (determinerende) overweging vormt op grond waarvan zij heeft geoordeeld dat de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM en dat zij hiermee de bescherming nastreeft van minderjarigen, merkt de Raad op dat uit voornoemde motieven enkel blijkt dat de verwerende partij het belang van de staat, de bescherming van de openbare orde, in overweging neemt, beoordeelt en dit laat doorwegen op de private belangen van de verzoekende partij, echter zonder het hoger belang van het kind, zoals de verzoekende partij en haar kinderen dat in het kader van het hoorrecht hebben toegelicht, te beoordelen of te betrekken in deze belangenafweging. Het louter gegeven dat de verwerende partij met de thans bestreden beslissing de bescherming van minderjarigen zou nastreven, doet hieraan geen afbreuk.

Met het betoog dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het hoger belang van het kind geen overweging uitmaakte van de bestreden beslissing, maakt de verwerende partij – mede gelet op wat voorafgaat – geenszins concreet aannemelijk dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij in overweging heeft genomen.

2.9. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

2.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige middelonderdelen niet onderzocht hoeven te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 oktober 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER